

γού, καταληφθεῖσα ὑπὸ βαθείας μελαγχολίας, ὅτε ἐξαίφνης ἤκουσα τὴν μικρούλαν, φωνάζουσιν περιχαρῶς :

— Ὁ μπαμπᾶς !... ὁ μπαμπᾶς !...

Ὁλόκληρον τὸ αἷμα τοῦ σώματός μου συνῆλθε τότε εἰς τὴν καρδίαν μου, ἀκούσθησα εἰς τὸ ἀλεξήλιόν μου, κ' ἐγύρισα καὶ τὸν εἶδα... Θεέ μου ! Θεέ μου ! Ἦρχετο μειδιῶν, μὲ ὑποτρέμον βᾶδισμα. Τὰ τέκνα του περιέβαλλον τὰ γόνατά του, κ' ἐκείνος τὰ ἐφίλει προσπαθὼν νὰ τ' ἀποφύγῃ, ἵνα μᾶς πλησιάσῃ. Ἐπλησίασε τέλος· ἦτο καιρός, θὰ ἐπιπτα...

Μοῦ ἤνοιξε τὴν ἀγκαλιά του κ' ἔγυρα καὶ τὸν ἐφίλησα μ' ἓνα βαθὺ στεναγμόν. . . Τὰ μικρὰ ἐπήδων ὁλόγυρά του, καὶ μ' ἀπεκάλουν χαρούμενα : μαμὰ ! μαμὰ !...

Τί εὐτυχία, καλέ μου Γιωργή, τί εὐτυχία !...

Ὁ διηγηματογράφος μᾶς ἐπλησίασε τότε μειδιῶν ἐκ καρδίας. Τὸ καυμένο τὸ παιδί, ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐννοήσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, μᾶς ἐσφιγγέ τις χεῖρας ἀμφοτέρων μὲ πολλὴν ζωηρότητα, καὶ μᾶς εἶπε ἐρυθρῶν :

— Ἡ σημερινὴ εὐτυχία σας θὰ εἶνε τὸ ὠραιότερον διήγημα τῆς ζωῆς μου...

Τὸν νύχταριστήσαμεν κ' ἐξήλθομεν τοῦ μελαγχολικοῦ ἐκείνου τόπου.

Ὁ ἱατρός παρέδωκεν ἐκεῖ που τὸν ἵππον του, δι' οὗ ἤρχετο εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ τὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀσθενῆ του, καὶ διερχόμενος ἐκεῖθεν ἐσταμάτησε τυχαίως, καὶ ἡ τύχη τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀγκάλην μου.

Ἐγυρίσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, καὶ ὁ μπαμπᾶς μ' ἐφιλοῦσεν ὡς μικρὸν παιδίον. Ἡ κυρὰ-Μαντῶ ἐφιλοῦσε τοὺς πόδας τοῦ ἱατροῦ καὶ τοὺς ἰδιούς μου, ἀναφωνοῦσα περιχαρῆς, μὲ τὴν εὐρεῖαν ποδὴν μαγειρικὴν ποδιὰν τῆς ἐζωσμένην εἰς τὴν ὁσφύν, καὶ μὲ μίαν παμμέγεθον κουτάλαν ἀνὰ χεῖρας :

— Νὰ μοῦ πολυχρονίσετε, πουλάκια μου !...

Ἡ Σοφίᾳ ἔπесе θαρσυσμένη εἰς τὴν ἀγκαλιά μου, τὰ μικρὰ μᾶς ἐγέμιζαν τὴν αἴθουσαν μὲ τὰς ἐπιφωνήσεις των, καὶ ὁ μπαμπᾶς Ἀναγνώστης ἐπῆρε καὶ ἐχόρευεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του τὸ γατάκι, ὅπερ ἐφασκέλωσε μὲ τόσην ὀργὴν πρὸ ὀλίγων ὥρων...

Οὐφ !... Δὲν εἰμπορῶ νὰ γράψω τίποτε ἄλλο. Ὅλο μὲ φωνάζουν ἀπὸ μέσα. Τώρα δὲν λείπει τίποτε ἄλλο διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ εὐτυχία μου, εἰμὴ νὰ πάρῃς τὴν ἄδειάν σου ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν Δημητριάδου, πρὸς τοὺς ὑποίους γράφει σήμερον ὁ μπαμπᾶς, καὶ τρέξε... πέταξε... ἔλα, νὰ σὲ φιλήσω γλυκά, γλυκά, μὲ ὅλην τὴν θερμότητα καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς εὐτυχίας τῆς Νεράιδας τοῦ Ἀμβρακικοῦ σου...

ἡ ἐξαδέλφη σου

MARIA»

Τὸ γραφεῖον μοῦ παρεχώρησε τὴν ἄδειάν μου, κ' αὐριοῦν πρῶτ', πρῶτ' ἐπιβαίνω τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς-Ἀθηνῶν-Πελοποννήσου.

ΜΗΤΣΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΕΛΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΙΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

Α'.

Ἀνέκ.

Εὐρισκόμεθα ἐν Παιρισίαις κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 1847.

Ἦτο ἐβδόμη μετὰ μεσημβρίαν.

Ἡ χιών κατέπιπτεν εἰς πυκνάς καὶ συνεχεῖς νιφάδας.

Πυκνὴ καὶ ναυτίαν προξενοῦσα ὁμίχλη ἐκάλυπτεν ἐν ὑγρῷ καὶ πεπηγῷ μανῶφ τὴν μεγάλην καὶ θερμῶδη πόλιν.

Οἱ πεζοὶ ἔσπευδον νὰ ἐπιστρέψωσιν οἴκοι, σπάνια δέ τινες ἄμαξαι ἐκυλίνοντο βραδέως, μεθ' ὑποκώφου κρότου, ἐπὶ τοῦ χιονοσκεποῦς καὶ ὀλισθηροῦ λιθοστρώτου.

Ἡ ὁδὸς Ἀνζού - Ἀγίου - Ὀνωρίου ἦτο σιωπηρὰ καὶ σκυθρωπή, ὡς τάφος.

Θὰ ὀδηγήσωμεν τὸν ἡμέτερον ἀναγνώστην εἰς τι τῶν ὠρισταίων μεγάρων τῆς ὁδοῦ, ἧς τὸ ὄνομα πρὸ ὀλίγου ἐμνημονεύσαμεν. Ἀφ' οὗ ἀνέλθωμεν τὰς μεγάλας βαθμίδας λευκῆς μαρμαρίνης κλίμακος, θαυμασίως θερμαινομένης ὑπὸ ἀοράτου θερμαγωγοῦ καὶ μεστῆς εὐωδίας ἐξ ἐκλεκτῶν τροπικῶν μύρων, εἰσερχόμεθα εἰς τινὰ ἀντιθάλαμον. Ὁ ἀντιθάλαμος οὗτος εἶναι εὐτρεπισμένος μὲ μακρὰ ἀνάκλιντρα ἐκ πρασίνου λειοσηρικοῦ, δύο δὲ ἡ τρεῖς ὑψηλοὶ θαλαμηπόλοι, λίαν ἀλαζόνες καὶ φέροντες οἰκοστολήν, κοιμοῦνται βαθέως.

Τὸν ἀντιθάλαμον τοῦτον διεδέχοντο δύο αἶθουσαι ὑποδοχῆς, ἐντὸς τῶν ὑποίων ἐξαχόσια πρόσωπα ἡδύναντο νὰ κυκλοφορήσωσιν. Αἱ αἶθουσαι αὗται ἦσαν ἔρημοι τέλος δὲ εἰς τὸ βάθος, ἡμικεκρυμμένη ὑπὸ κοκκίνου ἐκ λειοσηρικοῦ καταπετάσματος, ἐφαίνετο λευκὴ θύρα μὲ χρυσὰς σειράς. Ἡ θύρα αὕτη ἦτο μικροῦ ὠσείδους θαλάμου, οὗτινος δὲν δυνάμεθα ἐπαξίως νὰ περιγράψωμεν τὴν κομψὴν καλαισθησίαν.

Πυκνὰ παραπετάσματα ἐκ παλαιοῦ χονδροῦ κλαδωτοῦ μεταξωτοῦ, ἐκόσμουσαν τὸ μόνον παράθυρον τῆς μικρᾶς ταύτης αἰθούσης. Ἡμπόδιζον ἐντελῶς τὰς τελευταίας καὶ ἀσθενεῖς ἀκτῖνας τοῦ φωτός νὰ εἰσέρχωνται καὶ ἐπλαττον πλαστὸν σκότος, φωτιζόμενον ὑπὸ τῶν ὀκτῶ κηρίων δύο κηροπηγίων τεθειμένων ἐπὶ πρασίνῃ μαρμαρίνῃ ἐστίας. Γοβελίνος τάπης, παριστῶν νεφέλην μικρῶν ἐρώτων, κομψῶς δονόντων δέσμας ἐκ ρόδων, ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος μὲ τὸ παχὺ ὕφασμά του, ὡς θερινὴ χλόη. Ζωηρόν δὲ καὶ καθαρόν πῦρ ἐσπινθηροβόλει ἐν τῇ ἐστίᾳ· μικρὰ καλλιτεχνικὰ ἔργα, λεπτά καὶ χαριέντα περίεργα καὶ μικρὰ ἀκριβὰ ἀντικείμενα ἐσωρεύοντο ἐπὶ τῶν τοιχοστατῶν. Ἐπίσης καὶ εἰκόνες διασήμεων καλλιτεχνῶν ἐκρέμαντο ἀπὸ τῶν λαξευτῶν τοίχων.

Τέλος, ἐν τῇ μέσῃ τοῦ κοιτωνίου, ἐπὶ τραπέζης ἐξ ἐβένου, ἧς ἡ ἐπιφάνεια ἦτο ἐκ χαλκοῦ καὶ ὀστράκου, εὐρίσκοντο σωρευμένα ἀτάκτως συλλογὴ μουσικῶν λευκωμάτων, εἰκονογραφημένα βιβλία, εἰκόνες, νέα μυθιστορήματα, ἐφημερίδες καὶ βιβλία χαρτοδεδεμένα.

Παρὰ θερμάστραν, τεθειμένην πλαγίως πρὸ τῆς ἐστίας, ἐκάθηντο δύο νεαραὶ γυναῖκες, ἐκ τῆς ὄψεως τῶν ὑποίων εὐκρινῶς ἐννοεῖ τις ὅτι ἐπληττον. Αἱ νεαραὶ αὗται γυναῖκες ἦσαν

ἀμφοτέραι ὠραιόταται, χαριέσταται καὶ θελκτικώταται, ὥστε ὁ Πάρις, ὁ εὐτυχέστατος ποιμὴν τῆς μυθολογίας, εἰς λίαν στενόχωρον θέσιν θὰ εὐρίσκετο, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ τὸ μῆλον εἰς τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν, ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἐτέρας. Ἐν τούτοις, τὸ εἶδος τῆς ὠραιότητός των διέφερεν οὐσιωδῶς.

Ἡ πρώτη ἦτο μελᾶγχρους ὡς Ἰσπανίς. Ἡ μεγαλοπρεπὴς κόμη της, μεταξὺ δὲ, λεῖα καὶ πλουσιωτάτη, περιστρίφετο ὀπίσθεν τῆς κεφαλῆς της μετὰ τρυφυλῆς ἀμελείας, καὶ ἐπανεπιπτεν εἰς μακροὺς βροστρυχοὺς ἐπὶ τῶν παρεῖων της. Ἡ μεσημβρινὴ καταγωγή της ἠλέγχετο ἀκόμη ἐκ τῆς τομῆς καὶ πρὸ πάντων ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν μεγάλων μελάνων ὀφθαλμῶν της, ποτὲ μὲν χυνουμένων ὑπὸ ἀορίστου ὄνειροπολήσεως, ποτὲ δὲ σπινθηροβολούντων ὑπὸ ἐρωτικῆς φλογὸς καὶ σφοδρᾶς περιπαθείας. Τὸ ὥχρον πρόσωπόν της ἐχρωματίζετο ἐνίοτε ὑπὸ ζοηρᾶς καὶ παροδικῆς πορφυρότητος. Ἦτο ὕψηλὴ καὶ εὐστροφος, ἐφόρει δ' ἐσθῆτα ἐκ μέλανος λειοσηρικοῦ, δι' ἧς ἀπεκαλύπτετο ἡ χάρις τοῦ σώματός της. Ἀπὸ μνήμης μόνον ὁμιλοῦμεν περὶ τῶν ποδῶν καὶ χειρῶν της· οἱ πόδες της ἦσαν παιδικοί, αἱ δὲ χεῖρές της, χεῖρες πατρικίας.

Ἡ νεαρὰ αὕτη γυνὴ ἦτο εἰκοσιδιετής καὶ ὠνομάζετο Μαρία δὲ Λαγκάρδ. Ἡ φίλη της, πολὺ βραχυτέρα ταύτης τὸ ἀνάστημα καὶ ξανθή, ἐκαλεῖτο κόρησσαν Ἐρρικέτη δὲ Σερνύ.

Ἀπὸ δύο μηνῶν, ἡ Ἐρρικέτη ἐξένιζεν ἐν τῷ μεγάρῳ της τὴν φίλην τῆς παιδικῆς ἡλικίας της, τὴν Μαρίαν δὲ Λαγκάρδ, ἥς ὁ σύζυγος ἀπουσίαζεν ἐκ Παρισίων, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην.

Εἴπομεν, ὅτι αἱ δύο νεαραὶ γυναῖκες ἐσίγων καὶ ἐφαίνοντο λίαν ἀνιῶσαι.

Εὐρίσκοντο, πράγματι, εἰς τινὰ τῶν στιγμῶν τῆς παροδικῆς ἀηθίας διὰ τὴν ζωὴν, ἥτις, ἐστὶν ὅτε ἐπισκιαζεῖ τὰ λευκὰ καὶ εὐγενῆ μέτωπα τῶν ὠραιωτάτων καὶ εὐτυχιστάτων γυναικῶν τοῦ κόσμου.

Ἐσίγων.

Διατί;

Διότι ἐξήντησαν ἅπαντα τὰ θέματα τῆς συνομιλίας, τὰ χαρίεντα ἐκεῖνα τίποτε, ἅτινα εἶναι ἡ βᾶσις τῶν συνομιλιῶν τοῦ κόσμου, τὰ χίλια ἐκεῖνα μικρὰ ἀπόκρυφα τῶν αἰθερῶν, τὰς κακολογίας καὶ τὰς ἀδιακρισίας, ἃς τόσον αἱ γυναῖκες ἀγαπῶσιν.

Ἡ ὁμιλία περὶ τῶν χορῶν, τῶν συναυλιῶν καὶ τῶν θεάτρων ἐξηντήθη. Ἐλάλησαν περὶ τῶν παρελθουσῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν μελλουσῶν. Ἀνέπτυξαν, ἐσχολίασαν τὰ ἐρωτικά καὶ σκανδαλώδη χρονικά. Πολλὰ δριμύα ἐπιγράμματα, πολλαὶ δηκτικαὶ εἰρωνεῖαι ἀπέσπασαν τὸ μεῖδιμα τῶν δύο νεαρῶν γυναικῶν. Ἄλλ' ὅταν εἶπον ὅλα ταῦτα... ὅταν ἡ συνομιλία, κεκλεισμένη ὡς σκορπίος ἐντὸς πυρίνου κύκλου, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐξέλθῃ... τότε ἐπῆλθε σιγὴ.

Καὶ ἀκριβῶς, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθον εἰς τὸ κοιτώνιον τοῦ μεγάρου Σερνύ.

Πρώτη ἡ Μαρία δὲ Λαγκάρδ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐρρικέττα... εἶπε.

— Αἱ; ἀπεκρίθη ἡ φίλη της.

— Τί συλλογίζεσαι;

— Τίποτε καλόν.

— Ἀμφιβέλλω...

— Λοιπὸν, συλλογίζεμαι...

— Ὅτι βαρυνόμεθα πολὺ, αἱ διέκοψεν ἡ Μαρία δὲ Λαγκάρδ.

— Ἀκριβῶς;

— Ἐχεις δίκαιον.

— Συμφωνεῖς λοιπὸν μ' ἐμέ;

— Βεβαίως! Καὶ σὺ τί ἐσυλλογίζεσαι;...

— Ἐγὼ ἀνεζήτησα τὴν αἰτίαν τῆς ἀνίας ταύτης.

— Τὴν εὐρεῖς;

— Σχεδόν.

— Καὶ εἶναι;...

— Θεέ μου, ἡ μονοτονία τοῦ βίου μας, ἡ παντοτινὴ ὁμοιόμορφος διασκεδάσις, παρουσιαζομένη κατὰ τὴν ὠρισμένην ὥραν, μὲ τὸ αὐτὸ πάντοτε βῆμα. Δὲν ἔχει οὔτε τι τὸ ἀπρόοπτον, οὔτε τὸ φαντασιῶδες. Κἀννομεν σήμερον ὅ,τι θὰ κάμωμεν αὐριον, μεθαύριον, πάντοτε, ὅ,τι ἐκάμαμεν χθές, προχθές, ὅ,τι ἐκάμαμεν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου μας.

— Ἀλλοίμονον! διέκοψεν ἡ Μαρία, ἀλλοίμονον, καὶ τρεῖς ἀλλοίμονον! πόσον εἴμεθα δυστυχεῖς!

— Τὸυναντίον, εἶπεν ἡ φίλη της, εἴμεθα εὐτυχέσταται. Διασκεδάζομεν εἰς ὅλας τὰς συναναστροφάς, χορεύομεν εἰς ὅλους τοὺς χορούς· εἴμεθα ὠραιόταται, μᾶς θαυμάζουν πολὺ, δι' ὃ καλακευόμεθα· ἀκούομεν τὴν ἐκλεκτοτέραν μουσικὴν εἰς τὸ Μελόδραμα καὶ εἰς τὸ Ἰταλικὸν Θέατρον, ἀλλ' εἰλικρινῶς σοὶ λέγω, ὅτι ἐπειδὴ διασκεδάζομεν καθ' ἐκάστην κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀνιῶμεν φοβερά!

— Θεέ μου! τὸ εἰξεύρω, ἀλλὰ τί θέλεις;...

— Τί θέλω;

— Ναί.

— Θέλω ἄλλο πρᾶγμα.

— Τί;

— Νέον.

— Ποῦ νὰ τὸ εὕρωμεν;

— Ἐ! ἂν τὸ ἤξευρα, θὰ σοὶ ἔλεγον: Παρε.

— Ὡστε φρονεῖς, ὅτι θὰ ὑπάρχῃ τί νέον ἐν Παρίσι;

— Βεβαίως, θὰ ὑπάρχῃ, καὶ πολλὰ μάλιστα, ἐὰν ἡ θέλαμεν...

— Πῶς, ἐὰν ἠθέλαμεν;

— Ἡ μάλλον, ἐὰν ἐτολμῶμεν.

— Λοιπὸν, ἃς τολμήσωμεν!

— Ἀδύνατον!

— Διατί;

— Διότι ἔχομεν τὴν ποθητὴν δυστυχίαν νὰ ἀνήκωμεν ἀμφοτέραι εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν καὶ διότι σύρομεν τὸ βαρὺ φορτίον τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρώπων.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ἀκουσόν με, καὶ ἔσο εἰλικρινής.

— Σοὶ ὑπόσχομαι θρησκευτικὴν προσοχὴν καὶ ἐτι μάλλον, μερίστην εἰλικρινείαν.

— Ἐσυλλογίσθης ποτὲ, ἀγαπητὴ μου φίλη, τὴν χαρίεσσαν ζωὴν ποὺ διήγον αἱ καλαὶ μᾶς μάμμαι, ὠραῖαι γυναῖκες τῶν χρόνων τῆς Ἀντιβασιλείας καὶ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' βασιλέως τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας, τοῦ ἐπικληθέντος Προσφιλοῦς, ἀναμφιβόλως διότι ἦτο λίαν ἐράσμιος;...

[Ἐπεται συνέχεια].